

Mélyen tisztelt igazgató úr, tanári kar, kedves szülők, rokonok, barátok, ismerősök és kedves diáktársaim!

A mai nappal elérkeztünk egy olyan alkalomhoz, amely kicsit sem hétköznapi. Az évfolyamom számára ez már nem csak egy ballagás a gimnáziumban, ahol végignézzük, hogy a végzős diákok elballagnak, és számunkra szinte minden ugyanúgy folytatódik, ahogy eddig. Ezúttal mi vagyunk a végzős diákok, akik távoznak ezzel lezárva egy emlékezetes időszakot az életünkből. Vannak köztünk olyanok, akik már régóta vártak erre a napra, akik most megkönnyebbülnek – már amennyire érettségi előtt lehet – és olyanok akiket most öröm tölt el és várják, hogy ezután mi következik, és persze vannak olyanok is, akik meglepődve veszik tudomásul, hogy ilyen hamar elérkezett ez a pillanat is az életükben. Nem tagadom, talán én is az utóbbi emberek közé tartozom.

Mikor gimnazista diák lettem, nem gondoltam bele abba, hogy milyen sok emlékezetes pillanatot fogok megélni az itt töltött idő során. Láthattam, hogy hogyan változnak körülöttem a diáktársaim, és hogy hogyan határozza meg mindenki életét az itt eltöltött idő. Végignézhettem, hogy hogyan váltak a komolytalan gyerekek komoly emberekké, vagy maradtak komolytalanok talán, de egy valami biztos: ezalatt az időszak alatt mindenki változott valamennyit, és ez a változás izgalmas volt.

Persze, ami a legszebb az egészben, hogy ezt a sok emléket mind közösen éltük meg. Jól esett, hogy itt voltunk egymásnak, amikor nagyobb megpróbáltatásoknak néztünk elébe, segítettük egymást, amikor esetleg egy nehezebb tananyag elsajátítása nem mindenkinek ment könnyen, számíthattunk a másokra, ha esetleg rosszabb napjaink voltak. És persze örökké emlékezetesek maradnak azok az idők is, amikor például osztálykiránduláson véletlen tönkre tettünk valamit, majd megpróbáltuk közösen megjavítani csak annyira, hogy mások ne vegyék észre, hogy mi bármi rosszat is csináltunk volna. Hálásak lehetünk, mert az itt töltött idő alatt ez a gimnázium nemcsak a tudásunkat növelte, és tanulmányainkat segítette, hanem egy kivételesen értékes közösséget adott nekünk rengeteg

értékes programmal és emlékekkel. Olyan értékeket, amik remélem mindenkit segítenek majd életük további időszakában, bárhol is kelljen az a segítség.

Most pedig szeretnék hatalmas köszönetet mondani mind a diáktársaim, mind a saját nevemben azoknak a tanároknak, akik odaadó munkájukkal, törődésükkel és szeretetükkel segítettek minket tovább az utunkon. Akik nemcsak tanítottak, de emberré is neveltek minket. Külön köszönet igazgató úrnak, Dr. Zalay Szabolcsnak, kinek felbecsülhetetlen munkája segítette minket, és segíti továbbra is ezt az iskolát, Gerendásné Szabados Timea és Gara Szabolcs igazgatóhelyetteseknek, akik elmondhatatlanul sokat tettek értünk. Hálásak lehetünk az osztályfőnököknek, akik sokszor anyaként vagy apaként neveltek minket, és hálásak lehetünk a szülőknek, akik pedig ténylegesen anyaként és apaként neveltek minket. Szeretném megköszönni édesanyámnak és édesapámnak, hogy ők nem akartak mást, csak a világ legjobb szülei lenni. Végül úgy gondolom, hogy illendő megköszönnöm mindent a diáktársaimnak is. Ti voltatok azok, akikkel egy cipőben jártam, akik segítettek és megértőek voltak. Megmutattátok, hogy a sok konfliktus ellenére is képesek vagyunk egy közösségként létezni.

Kedves mindenki! Most elérkeztünk egy időszak lezárásához. De senki ne aggódjon, hiszen a lezárás azt jelenti, hogy valami újat lehet kezdeni, hogy van, amit tiszta lappal indíthatunk. Kívánom, hogy ez az új a jövőben mindenki számára legyen sikerekkel teli, és hogy mindenkinek sikerüljön megtalálni az életben azt, amitől igazán boldog.